

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 589/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене „Школе моде и лепоте“, из Ниша, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3461/2023 од 28.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3461/2023 од 28.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3461/2023 од 28.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 213/2022 од 10.07.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиљи на име разлике од исплаћене и припадајуће плате, увећане по основу минулог рада, за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године, исплати укупан износ од 4.988,49 динара са законском затезном каматом на појединачно наведене месечне износе од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године, исплати укупан износ од 93.653,60 динара, и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године, исплати укупан износ од 111.918,83 динара, и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на утврђене износе из става првог изреке, за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године, у име и за рачун тужиле, изврши обрачун и

уплату свих врста доприноса; за пензијско и инвалидско осигурање - РФ за ПИО, доприноса за обавезно здравствено осигурање - РФ за здравствено осигурање, доприноса за осигурање за случај незапослености - Националној служби за запошљавање, као и на име пореза на доходак грађана, на име тужиле, МФ Пореској управи, док је одбијен као неоснован захтев да се тужена обавезе да на тражене износе накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса и пореза на доходак грађана. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3461/2023 од 28.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, у одбијајућем делу става четвртог изреке и у ставу петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтев није основан. Побижана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиле на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама

службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 01.02.2022. године. Вредност предмета спора је 210.561,00 динара, а вредност побијеног дела је 205.572,43 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић